

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **P. V.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2007, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2007, č. j. 42 Cad 68/2007 – 14,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2007, č. j. 42 Cad 68/2007 – 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 9. 1. 2007, č. X, a věc jí vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v ust. § 39 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Žalovaná dospěla na podkladě posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami k závěru, že žalobce není plně invalidní, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o méně než 66 %.

Při posouzení věci vycházel krajský soud především z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, která za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce považovala Bechtěrevovu nemoc – V. stadium. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti komise hodnotila podle kap. XV., odd. F, položka 6, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., v platném znění, 70 %. Krajský soud zhodnotil posudek jako úplný a řádně odůvodněný. Ztotožnil se s jeho závěrem, že žalobce byl ke dni 9. 1. 2007 plně invalidní. Krajský soud proto rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil podle ust. § 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k dalšímu řízení, s tím, že v tomto řízení žalovaná znovu rozhodne o nároku žalobce na plný

invalidní důchod a vezme přitom v úvahu závěr posudkové komise MPSV, kterým je žalobce od roku 2003 uznán plně invalidním.

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Krajského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka respektuje zjištění posudkové komise MPSV, že žalobce byl plně invalidní. Právní názor, kterým ji soud zavázal, je ale do té míry vágní a neúplný, že jí brání v realizaci rozsudku. Z odůvodnění rozsudku je sice zřejmý závěr soudu, že žalobce je plně invalidní a že splnil nárok na jím požadovaný invalidní důchod, soud však nestanovil datum vzniku plné invalidity. Podle stěžovatelky by měl být právní názor soudu jednoznačně formulovaným pokynem pro správní orgán, jak má v řízení postupovat, což platí zvláště pro přezkumné řízení ve věcech důchodového pojištění se zřetelem na jeho zvláštní povahu. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížního bodu, jakož i v smyslu ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud poukazuje na tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Žalobce uplatnil žádost o plný invalidní důchod dne 3. 7. 2006 a požádal o jeho přiznání ode dne 15. 6. 2006. Žalovaná vycházela při posouzení žádosti žalobce o plný invalidní důchod ze závěrů obsažených v záznamu o jednání Okresní správy sociálního zabezpečení v Příbrami ze dne 25. 8. 2006 o posouzení zdravotního stavu žalobce podle ust. § 8 zákona č. 582/1991 Sb. Podle jejího posudkového zhodnocení se u žalobce jednalo o zdravotní postižení značně ztěžující jeho obecné životní podmínky podle oddílu A odst. 1, písm. f) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Žalobce tak byl pouze částečně, nikoli plně invalidní.

Ve věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Podle § 54 nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem. V případě plného invalidního důchodu je jednou z těchto podmínek plná invalidita žadatele (§38 zákona č. 155/1995 Sb.). Pro posouzení vzniku nároku na invalidní důchod je proto nezbytné řádně stanovit dobu vzniku plné invalidity. V projednávaném případě se však krajský soud spokojil pouze se zjištěním komise, že se žalobce stal plně invalidním v roce 2003. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil námitce žalované, že ačkoli ji soud zavázal, aby znovu rozhodla o nároku žalobce na plný invalidní důchod, nestanovil v rozsudku náležitě dobu vzniku plné invalidity, která je pro rozhodnutí žalované nezbytná.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Krajský soud si v souladu s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku vyžádá od posudkové komise MPSV doplňující posudek, v němž komise řádně stanoví datum vzniku plné invalidity. Teprve poté bude možné stanovit i datum, od něhož má být důchod podle ust. § 54 odst. 2 zák. č. 155/1995 Sb. přiznán a s ohledem na § 55 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. také vyplácen.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu